

Kjøbstæderne af Politiet optages osv., hedder det med Hensyn til Landet: „Paa Landet skal Enhver være berettiget til at dræbe enhver Hund, som ikke er forsynet med forsvarelig Mundkurv, naar han antraffer samme paa sin Grund eller paa alfar Veie.“ Herunder kan indbefattes en Hund, der følger med sin Eier, en Hund, der befinder sig paa en Bogn, en Hund, som bliver ført i en Snor. Vil man da bibeholde den Bestemmelse, som her er foreslaaet, maatte man ialfsald til „Hund“ føie „løsgaaende“, saaledes som fleet er længere oppe om de Hunde, der antraffes i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. — Hvad det andet Endringsforslag angaaer, da ligger den samme Tanke til Grund herfor som for det forrige. Er det nødvendigt, at der, naar en Hundegalskab er udbrudt, træffes denne extraordinære Forholdsregel, saa tale de samme Grunde, som jeg før nævnte, for kun at lade en saadan Dræben eller Nedskyden udføre af den offentlige Autoritet; deraf maatte da følge, at den almindelige Tilladelse bortfaldd, og at det vilde blive Politimesteren overladt at leie Folk til at foranstalte saadanne Hunde ryddede af Veien. — Dette er, hvad jeg har anseet fornødent at sige med Hensyn til Endringsforslagene. Med Hensyn til hvad der nylig blev yttret angaaende den Kasse, som Bøderne i disse Sager skulle tilfalde, da maa jeg ogsaa referere mig til, hvad jeg yttrede ved den foregaaende Behandling. Der forekommer mig ingen Grund at være til at fravige Placaten af 19de Februar 1819; jeg indrømmer, at der staaer deri, at Bøderne kun skulle tilfalde Politiekassen, forsaavidt der ikke er foreskrevet

noget andet Kasse; men hvorfor man netop her skulde gjøre dette Sidste, hvor det er Sager, som behandles ved Politieretten, der give disse Bøder, indseer jeg ikke. Hvad der taler for Politiekassen, er, at denne Kasse har det væsentlige Niemed at komme Politiets Betjente, der i Reglen ere saare ringe aflagte, til Hjælp. Naar Politiekassen befinder sig i en daarlig Tilstand, kan den ikke give disse Folk Hjælp, og netop disse Sager, som her omhandles, kunde mulligen give Anledning til, at Politiekassen kunde komme i en Stand til at hjælpe dem, hvori den ellers ikke vilde komme. — Med Hensyn til det Endringsforslag, som gaar ud paa at bortskære af § 11 Bestemmelsen om, at Dyrlægessager skulle behandles ved Politieretten, maa jeg i Et og Alt referere mig til, hvad den høitærede Minister nylig yttrede.

B. Christensen: Ja, jeg for mit Vedkommende kan ikke Andet end samstemme med de tvende Forslag, der ere gjorte af den sidste Taler, hvorimod jeg maa tilstaae, at jeg ikke formaaer at see rettere, end at de Grindringer, der af den høitagtede Minister ere gjorte imod de ærede Forslagsstilleres Endringsforslag med Hensyn til den private Eiers Forpligtelse til at bære de i § 11 omhandlede Udgifter, ere meget vel grundede; jeg for min Deel maa stemme imod det. Jeg troer tillige, at der er god Føie til at lade det blive beroende ved Udvalgets Forslag om Afgang for vedkommende Dyrleger til under en Politieretsforretning at saae deres mulige Tilgodehavende tilkjendt; ogsaa i den Henseende maa jeg slutte mig til, hvad Ministeren har anført.